

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Sudačko vijeće predsjednika svih
sudačkih vijeća Republike Hrvatske
Z A G R E B

Broj: Sv 1/2018-4

R J E Š E N J E

Sudačko vijeće predsjednika svih sudačkih vijeća Republike Hrvatske, uz izuzeće predsjednice Sudačkog vijeća upravnih sudova Blanše Turić i predsjednice Sudačkih vijeća trgovačkih sudova Lidije Tomljenović, pod predsjedanjem predsjednika sudačkog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske Žarka Dundovića, uz sudjelovanje tajnice sudačkog vijeća Mirjane Mlinarić, kao zapisničarke, u postupku povodom zahtjeva Predsjednika T. s. u Z., protiv suca tog suda M. K., za ocjenu postojanja povrede Kodeksa sudačke etike ("Narodne novine" broj 131/06, dalje: Kodeks), odlučujući o prigovoru suca M. K., podnesenim protiv Odluke Sudačkog vijeća t. s. R. H. u Z., broj Sv-14/17-7 od 11. prosinca 2017., na temelju točke 14. stavka 6. Kodeksa, u sjednici održanoj 14. veljače 2018.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan prigovor suca M. K.

O b r a z l o ž e n j e

Sudačko vijeće t. s. R. H. u Z. je uvodno citiranom odlukom utvrdilo da je sudac T. s. u Z. M. K. povrijedio Kodeks sudačke etike.

Protiv navedene odluke sudac M. K. podnio je prigovor u kojem predlaže da se prihvatanjem prigovora pobijana odluka ukine.

Prigovor nije osnovan.

Rad sudačkih vijeća uređen je Poslovníkom o radu sudačkih vijeća br. Sv-3/09 od 21. svibnja 2009. (dalje: Poslovník), koji u odredbi članka 10. propisuje da će sudačko vijeće, ako njime nije drugačije određeno, postupati uz odgovarajuću primjenu Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" broj 47/09, dalje: ZUP). Stoga će se pobijana odluka sukladno odredbi članka 115. stavka 1. i 2. ZUP-a ispitivati u granicama prigovora te po službenoj dužnosti u pravcu postoje li razlozi koji bi prouzrokovali ništavost rješenja iz članka 128 stavak 1. ZUP-a.

Sudac M. K. je u prigovoru iznio zahtjev da se o njegovom prigovoru odlučuje na javnoj sjednici Vijeća predsjednika svih sudačkih vijeća u Republici Hrvatskoj „sukladno načelu javnosti zajamčenim Ustavom Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90, 135/97, 113/00, 28/01, 76/10 i 5/14, dalje: Ustav), te demokratskim tekovinama testa

razmjernosti javnog interesa Europske unije, obzirom da se radi o postupku u kojem je javni interes pretežit nad svim ostalim interesima“.

Međutim, sudac M. K. nije pozvan na sjednicu vijeća koje je odlučivalo o njegovom prigovoru jer održavanje tzv. javne sjednice u žalbenom postupku nije propisano ZUP-om, Kodeksom (koji uz materijalnopravne sadrži i postupovne odredbe), niti Poslovníkom. Postupak koji se provodi u vezi povrede Kodeksa nije stranački postupak u kojem bi se činjenično stanje utvrđivalo kroz stranačko sučeljavanje i neposrednu ocjenu navoda stranaka. Kako podnositelj zahtjeva protiv suca o postojanju povrede Kodeksa ne stječe činom podnošenja zahtjeva status stranke u postupku, zbog čega niti nema pravo pobijati prvostupanjsku odluku, jednako tako niti sudac protiv koga je postupak pokrenut nije (u užem smislu) stranka kojoj bi se u postupku davala procesna ovlaštenja šira nego li ih ima druga strana. Kontradiktornost ovog izvanraspravnog postupka je u potrebnoj mjeri ostvarena kroz pravo suca da se u smislu točke 14. stavak 4. Kodeksa, i članka 6. stavak 2. Poslovnika pisanim putem ili usmeno na sjednici sudačkog vijeća očituje na navode pritužbe. Međutim, propisana mogućnost i usmenog očitovanja suca na pritužbu ne implicira mogućnost održavanja tzv. javne sjednice u drugostupanjskom postupku jer bi takvo ekstenzivno tumačenje postupovnih odredbi koje se primjenjuju u postupku odlučivanja o povredi Kodeksa bilo u suprotnosti s odredbama ZUP-a, Kodeksa i Poslovnika koje se odnose na predmetni žalbeni postupak.

Nadalje, u kontekstu testa razmjernosti na koji ukazuje podnositelj prigovora treba istaći da s obzirom na prirodu ovog postupka nema opravdanog razloga odstupati od važećih propisa i dosljedne prakse ovog vijeća u pogledu neodržavanja tzv. javnih sjednica.

Naime, postupak odlučivanja o povredi Kodeksa je specifičan postupak (*sui generis*) reguliran naprijed navedenim propisima u kojem se, dakako, ukoliko se navodi pritužbe ukažu dokazanim, samo na deklaratoran način utvrđuje da je povreda Kodeksa počinjena. Dakle, samo se konstatira povreda Kodeksa i ne slijede nikakve sankcije koje bi se protiv suca imale izvršavati, a sve u cilju da se na taj način sucu protiv koga je povreda utvrđena ukaže na povredu sudačke etike.

Stoga je promašeno plediranje podnositelja prigovora na načelo javnosti zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i pozivanje na tekovine demokratskih sustava, u smislu postojanja testa razmjernosti javnog interesa. Ocjena je ovog vijeća drugog stupnja da javni interes u ovom konkretnom slučaju, u kojem se ne izriču nikakve sankcije i koji ni po čemu ne nadilazi značaj drugih postupaka koji su vođeni protiv sudaca zbog povreda Kodeksa u tzv. nejavnim sjednicama, ne preteži nad načelom zakonitog postupanja, kako to pogrešno smatra podnositelj prigovora.

Uostalom, i Europski sud za ljudska prava je u više svojih odluka (npr. Kremzow protiv Austrije, 21. rujna 1993, st. 59, Serija A br. 268-B) ustvrdio da pravo na usmenu raspravu nije apsolutno i da ovisi o posebnim obilježjima predmetnih postupaka, pri čemu treba uzeti u obzir cjelokupnost postupka u domaćem pravnom poretku i ovisi o prirodi pitanja o kojima sud treba odlučivati te da usmena rasprava ne mora biti potrebna kada nema pitanja vjerodostojnosti ili osporavanih činjenica koje zahtijevaju usmeno iznošenje dokaza ili unakrsno ispitivanje svjedoka.

U konkretnom se predmetu činjenična osporavanja vjerodostojnosti dokaza u prigovoru ističu samo u dijelu koji se odnosi na tzv. izliste ... televizije, a koji se prigovor nije ukazao relevantnim (o čemu slijedi obrazloženje), tako da nije bilo potrebe niti s tog aspekta provjere vjerodostojnosti tvrdnji iz pritužbe održavati tzv. javnu sjednicu u drugostupanjskom postupku.

Nadalje, neosnovano podnositelj prigovora predlaže da se nakon ukidanja prvostupanjske odluke ovaj postupak spoji s postupkom koji je pokrenut protiv Predsjednika T. s. u Z. N. R. zbog povrede Kodeksa i „...doneše odluka na javnoj sjednici Sudačkog vijeća na kojoj će se saslušati oba prituženika uz prisustvo javnosti s obzirom da se radi o postupcima u kojima je javni interes pretežit nad svim ostalim interesima.“

Naime, ishod ovog postupka nije ni u kakvoj činjeničnoj ili pravnoj vezi s postupkom na koji ukazuje podnositelj prigovora jer pitanje je li i neka druga osoba također povrijedila Kodeks za ovaj postupak nije relevantno. Kao što je u prethodnom dijelu ovog obrazloženja navedeno, ovaj postupak nije stranački postupak u kojem bi se utvrđenja o odlučnim činjenicama imala temeljiti na ocjeni suprotstavljenih iskaza stranaka koji bi se iznosili na sjednici vijeća, zbog čega nije prihvaćen prijedlog o spajanju navedenih postupaka.

Iz navedenih razloga, jer je irelevantno za ishod ovog postupka, nisu razmatrani brojni navodi iz obrazloženja prigovora (str. 4.-6.) koji se odnose na dokazivanje teze suca M. K. da je sudac N. R. u javnim nastupima tijekom 2013. povrijedio odredbe Kodeksa i stoga o svim tim okolnostima nije bilo potrebe u obrazloženju ove odluke iznositi razloge.

Podnositelj prigovora ne označuje posebno osnove iz kojih pobija prvostupanjsku odluku, a iz sadržaja tvrdnji navedenih u obrazloženju prigovora bi slijedilo da on smatra da je prvostupanjsko vijeće počinilo bitne povrede odredaba postupka, zatim da je pogrešno primijenilo materijalno pravo i da je činjenično stanje pogrešno utvrdilo.

Postupovni prigovori se odnose na tvrdnje da prvostupanjsko vijeće svoju odluku nije donijelo nakon javno održane sjednice i njegovog ispitivanja na sjednici, već na tajnoj sjednici, što implicira prigovor prava na pošteno suđenje iz članka 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97, 6/99, 8/99, 14/02 i 1/06, dalje: Konvencija).

Međutim, prvostupanjsko vijeće nije počinilo navedene postupovne povrede na koje ukazuje podnositelj prigovora.

Naime, sve što je već navedeno u obrazloženju ove odluke u odnosu na zahtjev podnositelja prigovora u pogledu potrebe održavanja drugostupanjske javne sjednice odnosi se, *mutatis mutandis*, i na potrebu održavanja sjednice prvostupanjskog vijeća.

Dakle, kao što je navedeno, u prvostupanjskom je postupku sucu M. K. omogućeno da se pisanim putem očituje o navodima iz prijedloga za pokretanje postupka o povredi Kodeksa te je on u podnesku od 4. prosinca 2017. osporio navode iz prijedloga. U pogledu osporavanja činjeničnih tvrdnji predlagatelja, sudac K. nije osporio autentičnost snimki njegovih izjava iznesenih na ... televiziji od 19. travnja 2017. i 6. studenog 2017. te izjava koje su objavljene na portalu I. od 9. studenog 2017. na kojima se temelji odluka o povredi Kodeksa, već je

doveo jedino u pitanje autentičnosti tzv. izlista s web stranice ... televizije, navodeći da isti nisu autorizirani.

Međutim, ti su navodi prigovora neosnovani jer se na navedenim izlistima niti ne temelji prvostupanjska odluka (iako je prvostupanjsko vijeće i u pogledu spornog teksta s izlista nakon usporedbe na sjednici, konstatiralo u zapisniku da su te izjave identične navodima iznesenim u pregledanim snimkama intervjua), već na navedenim snimkama s ... televizije, koje su na sjednici vijeća reproducirane (nalaze se u spisu pohranjene na USB memoriji) i na tekstu s portala I.

Kraj takvog stanja stvari, evidentno je da nije bilo objektivne potrebe da se sudac M. K. na navode prijedloga za pokretanje postupka i usmeno očituje na sjednici prvostupanjskog vijeća. Sudac M. K. je bio u istoj poziciji, kao i podnositelj zahtjeva, u smislu jednakosti oružja, da svoje tvrdnje iznese pisanim putem, tako da nema govora o povredi prava kontradiktornosti i prava na pošteno suđenje.

Nadalje, sjednica prvostupanjskog vijeća, iako joj nisu nazočili podnositelj zahtjeva N. R. i sudac M. K., nije bila tajna, kako to pogrešno smatra podnositelj prigovora.

Naime, nigdje se na zapisniku o sjednici vijeća ne navodi da je javnost isključena, niti su sudionici upozoreni na obvezu poštivanja tajnosti postupka i na posljedice odavanja tajne, a odluka prvostupanjskog tijela je bila dostupna javnosti što se vidjelo iz komentara odluke koji su se javili u medijima. Prema tome, niti u ovom dijelu prigovor nije osnovan.

Iz navedenih razloga ovo drugostupanjsko vijeće nije utvrdilo da je prvostupanjsko vijeće počinilo povrede postupka te ustavnog i konvencijskog prava kako se to u prigovoru tvrdi.

Ispitujuću pobijano rješenje po službenoj dužnosti, u smislu odredbe članka 115. stavak 2. ZUP-a, utvrđeno je da je pobijanu odluku donijelo nadležno tijelo i nisu nađeni razlozi za oglašavanje odluke ništavom.

Doduše, uočeno je u izreci prvostupanjske odluke da nije navedena konkretna odredba točke 12. stavak 2. Kodeksa u odnosu na koju je utvrđena povreda. Međutim, kako se obrazloženje pobijane odluke nedvojbeno odnosi upravo na ovu povredu, i kako se ta okolnost prigovorom niti ne pobija, a na nju se ne pazi po službenoj dužnosti jer ovaj propust ne dovodi do ništavosti odluke budući je izreka u dovoljnoj mjeri razumljiva, ocijenjeno je da se radi samo o nedostatku iz članka 116. točka 2. ZUP-a koji nije utjecao na zakonito rješenje stvari.

U okviru činjeničnih prigovora sudac M. K. smatra da je prvostupanjsko tijelo pogrešno zaključilo da je odluka predsjednika suda o izuzeću sudska odluka. Tvrdi da se radi o odluci predsjednika suda iz oblasti sudske uprave, a ne sudskoj odluci u smislu odredbe točke 12. stavak 2. Kodeksa, tako da on komentirajući takvu odluku u medijima nije povrijedio sudačku etiku.

Međutim, suprotno navedenim tvrdnjama iz prigovora, odluka predsjednika suda kojom odlučuje o izuzeću suca je izvan sumnje u svim sudskim postupcima sudska odluka jer

ju predsjednik suda donosi na temelju određenih postupovnih propisa (npr. ZKP, ZPP) u konkretnom sudskom predmetu i ona postaje sastavni dio tog sudskog predmeta. Stoga se ne radi, kako to pogrešno smatra podnositelj prigovora, o odluci koja nema veze s konkretnim postupkom, već odluci iz područja sudske uprave, na koju se ne bi odnosila zabrana komentiranja od strane suca. Takvo bi tumačenje dovelo do apsurdnog zaključka da bi u svakom slučaju nezadovoljni suci svoja izuzeća mogli polemizirati s razlozima odluke o izuzeću, što je evidentno neprihvatljivo.

Stoga nije osnovan prigovor suca M. K. zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jer su sve odlučne činjenice u ovom postupku pravilno utvrđene.

Suprotno prigovorima u pogledu povrede materijalnih propisa, prvostupanjsko je vijeće na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenilo odredbu iz točke 12. stavak 2. Kodeksa jer se u opisanom postupanju suca M. K. ostvaruju sva obilježja povrede sudačke etike navedena u tom propisu.

Naime, u pogledu povrede materijalnog prava neosnovano podnositelj prigovora smatra da mu je prvostupanjskom odlukom povrijeđeno Ustavom i međunarodnim ugovorima zajamčeno pravo na slobodu mišljenja i izražavanja, te da je ujedno povrijeđeno pravo građana da saznaju važne činjenice i da budu informirani o stajalištima drugih osoba.

U nastojanju da dokaže ovu tezu podnositelj prigovora citira odredbe članka 19. Opće deklaracije o ljudskim pravima, članka 9. i 10. Europske konvencije o ljudskim pravima i članka 38. Ustava Republike Hrvatske te odgovarajuće izreke A., V., J. S. M. o važnosti kritike i prava čovjeka na izražavanje, previđajući, međutim, da ta okolnost u ovom postupku uopće niti nije sporna.

Naime, uopće ne postoji dilema u ovom postupku da je pravo slobode misli i izražavanja jedno od stupova demokracije i da to pravo pripada svim građanima, dakle i sucima. U pobijanoj odluci se niti na jednom mjestu ova notorna činjenica ne dovodi u pitanje, jer prvostupanjsko tijelo u svojoj odluci ne dovodi u vezu povredu Kodeksa s pravom suca M. K. na slobodu misli i izražavanja kroz predmetne javne nastupe. Ono što se prvostupanjskom vijeću ukazivalo spornim a odlučnim je, to je na što su se odnosili njegovi komentari izneseni u sredstvima javnog priopćavanja. Iz navedenih razloga, jer ta okolnost nije u ovom postupku sporna, niti ovo drugostupanjsko vijeće na nalazi potrebe šire elaborirati okolnost da je pravo na slobodu misli i izražavanja, kao jedno od temeljnih prava svakog čovjeka, neraskidivo povezano sa suštinom demokracije i da to pravo nedvojbeno pripada i sucima.

U pogledu prava na slobodno iznošenje stavova u javnosti, s obzirom na specifičnost poziva sudaca i državnih službenika, Europski sud za ljudska prava je u više svojih odluka ukazivao da se i njima, bez obzira na njihovu ulogu u društvu i određenu mjeru lojalnosti, ne može stavljati na teret da izražavaju svoje misli i stavove o određenim pitanjima (npr. Kudeshkina protiv Rusije, br. 29492/05 od 26. veljače 2009, Guja protiv Moldavije [GC], br. 14277/04 ECHR 2008 i dr.).

Međutim, u ovom postupku je sporno to što je kroz javne medijske istupe sudac M. K. iznosio mišljenja i stavove u vezi postupka koji je bio u tijeku i o sudskoj odluci koja je donesena u vezi tog postupka.

Naime, nije sporno da je sudac M. K. u emisiji od 19. travnja 2017. u vezi svoga izuzeća u stečajnom postupku nad dužnikom K. d.d., na pitanje hoće li se žaliti, naveo da to jednostavno nema smisla i da je takva odluka izvjesno donesena u dogovoru s višim sudom.

Dakle, sudac M. K., nakon što je po predsjedniku T. s. u Z., na temelju rješenja od 14. travnja 2017., broj ..., izuzet od daljnjeg postupanja u sudskom predmetu T. s. u Z. br. ..., predlagatelja O. d.o.o. Z., protiv dužnika K. d.d., znajući da protiv takvog rješenja žalba nije dopuštena, navodi da se neće žaliti jer da to nema smisla budući je takvo rješenje i doneseno u dogovoru s višim sudom i pod pritiskom K. d.d. koji prema njegovom mišljenju „ima više utjecaja nego zakon i pravda“.

Iz izloženog je evidentno da sudac M. K. u svojstvu suca T. s. u Z., koji provodi sudski postupak stečaja nad društvom K. d.d., nakon što je izuzet od postupanja, svoje izuzeće pripisuje nezakonitom utjecaju K. d.d. na predsjednika suda koji ga je u dogovoru s višim instancama nezakonito izuzeo, navodeći da je moć K. d.d. iznad zakona i pravde. Dakle, evidentno je da je na naprijed navedeni način sudac M. K. iznio mišljenje o sudskom postupku koji je bio u tijeku, a što je protivno odredbi točke 12. stavak 2. Kodeksa.

Isto se odnosi i na utvrđenja prvostupajnskog vijeća u pogledu izjave u emisiji ... televizije od 6. studenog 2017. jer i u njoj sudac T. s. u Z. M. K., znajući da je na tom sudu u predmetu ... u tijeku sudski postupak dužnika A. d.d., u vezi Zakona o postupku izvanredne uprave u trgovačkim društvima od sistemskog značaja za Republiku Hrvatsku ("Narodne novine" broj 32/17 od 6. travnja 2017.), između ostalog naveo npr.: "...vidimo da je pola milijarde kuna otišlo samo kroz dionice L., a otići će i sav dio. Jer što vam se događa kada će uslijediti nagodba, kako se u tim svim ostalim velikim tvrtkama pogođenim predstečajnim nagodbama događa. To vam je takozvano istodobno smanjenje temeljnog kapitala i povećanje temeljnog kapitala., ...glavni je problem što bez Lex Agrokora sva ta društva i sve te tvrtke uopće ne bi bile uvučene u ovaj stečajni postupak..., ...gdje ne bi mogli pronaći I. T. koji je potpuno neupućen u te špijunske tehnike..., ...mogu tužiti A., mogu tužiti Republiku Hrvatsku..., zbog toga sam se ja zalagao, jer sam unaprijed vidio što će se događati, to sam već vidio i u predstečajnom zakonu i ranije u stečajnom zakonu, dakle, točno se radi o zakonima koji se pišu da netko zaradi, a hrvatski građani sve to plate..., nisam samo to ja vidio, vide to i drugi samo što nažalost nemaju hrabrosti govoriti o tom.“

U istom se kontekstu u prvostupajnskoj odluci citiraju dijelovi izjava suca K. zabilježene na internetskom portalu I. od 9. studenoga 2017., dakle, tri dana nakon posljednje izjave na televiziji ..., u kojima je između ostalog naveo npr. „... mi smo uistinu jedinstveni u svijetu. Oспорiti potraživanje banke temeljem danog kredita koji uopće ne osporavate iz razloga jer je banka pokrenula sporove radi nepriznavanja Lex Agrokora i tzv. roll up-a, moguće je samo kod nas i nema nikakve veze s dopuštenim razlozima osporavanja potraživanja.“

Prvostupajnsko je vijeće iz ovih nedvojbeno negativno intoniranih komentara suca K. o tijeku aktualnog sudskog postupka koji se u T. s. u Z. vodi pod brojem ..., u kojima kritizira

radnje koje se u tom sudskom postupku poduzimaju te izražava negativne prognoze o njegovom ishodu, pravilno zaključio da je time sudac K. narušio u javnosti ugled pravosuđa, što je u suprotnosti s Kodeksom.

I ovo drugostupajnsko vijeće smatra da je ovim izjavama sudac K., kao sudac T. s. u Z., za kojega se pretpostavlja da je kompetentna osoba, kod građana Republike Hrvatske, u ozračju postojanja ogromnog interesa o tome kako će se razriješiti sudbina A. d.d., s obzirom da je taj problem od kapitalnog značenja za gospodarstvo države u cjelini, stvorio negativnu sliku o funkcioniranju zakonodavne, izvršne i pravosudne vlasti.

Sudac K. tim izjavama, kroz iznesene paušalne činjenične tvrdnje i negativno intonirane vrijednosne sudove, evidentno sugerira da je cijeli postupak u vezi A. d.d. nepošten i vođen pod pritiskom i utjecajem „da bi netko zaradio“, a ne da bi se sanirala šteta koja prijete cijelom gospodarskom sustavu.

Takvo postupanje suca M. K. je u protivnosti s citiranom odredbom Kodeksa kao i s odredbom članka 89. Zakona o sudovima ("Narodne novine" broj 28/13, 33/15, 82/15 i 82/16) u kojoj je propisano da se sudac mora ponašati tako da čuva svoj ugled i ugled sudbene vlasti te da ne dovede u pitanje svoju nepristranost i neovisnost u suđenju i samostalnost sudbene vlasti. Da je takvo postupanje sudaca neprihvatljivo proizlazi iz više akata Vijeća Europe iz područja pravosuđa kao npr. iz Preporuke CM/Rec (2010)12 Vijeća ministara zemljama članicama o sucima: neovisnost, učinkovitost i odgovornosti od 17. studenog 2010. (poglavito Poglavlje 2. toč. 19.) i Mišljenja br. 18. (2015) Savjetodavnog vijeća europskih sudaca „Položaj sudbene vlasti i njezin odnos s drugim državnim vlastima u modernoj demokraciji“ od 16. listopada 2015. (poglavito toč. VII.). Ono što je u pogledu prava sudaca na javno izražavanje zajedničko svim navedenim propisima je da to je pravo sudaca neupitno, ali da je ipak, kako se radi o nositeljima pravosudnih funkcija, od njih legitimno očekivati da se suzdrže od takvih komentara kojima mogu biti dovedeni u pitanje autoritet i nepristranost pravosuđa. Dakle, položaj suca nije u svemu, u pogledu javnog iznošenja kritičkih stavova, izjednačen s pravima ostalih građana jer suci, iako mogu u javnosti iznositi svoje argumentirane i objektivne stavove o određenim pitanjima, pa i kritički intonirane, sve u cilju poboljšanja određenih rješenja i otklanjanja određenih manjkavosti, ne mogu to činiti u odnosu na sudske postupke koji su u tijeku na način da time narušavaju autoritet pravosuđa.

Prema tome, kako je u ovom postupku nedvojbeno utvrđeno da je sudac K. u javnosti iznio navode o tijeku sudskih postupaka koji su mogli dovesti u pitanje autoritet i nepristranost pravosuđa, počinio je time povredu Kodeksa iz točke 12. stavak 2.

Kao što je već istaknuto u dosadašnjem dijelu obrazloženja ove odluke, navedeno utvrđenje o povredi Kodeksa ne sadrži za suca nikakvu posljedicu, u smislu sankcioniranja takvog ponašanja, ali je ipak smjernica kojom se sucu ukazuje na nemogućnost komentiranja sudskih postupaka u tijeku na način koji šteti ugledu pravosuđa. Takva je mjera kojom se sucu ukazuje na neprihvatljivost takvog postupanja, utemeljena na zakonu, opravdana je s aspekta postojanja legitimnog cilja zaštite tijela sudbene vlasti, te se u tom smislu ima smatrati potrebnom.

Iz svih naprijed navedenih razloga, s obzirom da nisu ostvareni razlozi iz prigovora, trebalo je na temelju odredbe točke 14. stavak 6. Kodeksa i članka 116. točka 1. i 2. ZUP-u prigovor odbiti kao neosnovan.

Zagreb, 14. veljače 2018.

Predsjednik sudačkog vijeća
Žarko Dundović, v.r.